

for hans kære Værdighed. Og dette var altsaa Forklaringen paa de andres Tavshed!

Moderen havde imidlertid taget noget fra et lille Bord, der stod ved Sengens Hovedgærde; og idet hun nu forstærkede Stemmen lidt, vedblev hun:

»Du skal nu dog ikke rejse herfra, Peter Andreas, uden at vide, hvad din Fader vilde have sagt dig, dersom han havde kunnet tale til dig før sin Død. Som du vistnok af dig selv kan forstaa, var du i den sidste Tid stadig i Faders Tanker. Der var vel overhovedet ingen, han tænkte mere paa og inderligere indesluttede i sine Bønner; — han havde nu en saa urokkelig Tillid til, at du nok engang vilde finde dig selv og søge tilbage til Ydmyghedens og Kærlighedens Veje. Nogen Tid før sin Død, da han hørte, at du var rejst herfra — til Udlandet — og han derfor troede at skulle lukke sine Øjne uden at have set dig, saa bad han om, at vi, naar han var gaaet bort, vilde sende dig dette . . . til Erindring om ham.«

Hun rakte ham med disse Ord den lille Genstand, hun havde taget fra Bordet. Det var et gammelt Sølvur, som Faderen havde sat grumme megen Pris paa og baaret til det sidste. Per huskede, at han ofte havde kaldt det for sit eneste jordiske Klenodie.

»Dette Ur her,« — vedblev Moderen — »har en Historie; og det var den, Fader vilde have for-